

ЖЪЛТИЦИ ВЪ КРИВАКА

Живѣлъ нѣкога въ Силистренско единъ момъкъ. Той пасѣлъ овцетѣ на своя господарь изъ сочните пасбища край Дунава. Свирѣлъ съ кавала и се захласвалъ по хубоститѣ на голѣмата рѣка.

Веднажъ младиятъ овчарь си отсѣкълъ отъ гората дебела дрѣнова тояга и си направилъ хубавъ кривакъ. И, понеже умѣлъ, нашарилъ добре кривака си съ ножа. Освенъ шаркитѣ, съ малки и голѣми черти той отбелязалъ върху кривака колко бѣли и колко черни овце има въ стадото. Отбелязълъ сѣщо колко отъ тѣхъ сж дойни, колко ялови, и колко сж шилетата.



Единъ день на овчаря му хрумнало да използва кривака си и за друго. Издѣлбалъ той едната му страна и наредилъ една върху друга спестенитѣ жълтици. Съ дървено капаче той запушилъ добре отвора на кривака, за да не изпадатъ жълтицитѣ. И така майсторски загладилъ капачето, че не могло да се познае имало ли е дупка.

Овчарьтъ никога не се раздѣлялъ отъ кривака си. Но единъ день го сполетѣло нещастие: както пасѣлъ стадото край Дунава, той изгървалъ кривака си. Ами сега? Хукналъ той по рѣката да го гони. Гонилъ го дълго по едно време кривакътъ се загубилъ отъ очитѣ му. Рѣката го отвлѣкла. И момъкътъ се върналъ съкрушенъ при стадото си. Криваци много, но жълтицитѣ му отишли. Той билъ толкова много огорченъ и отчаянъ отъ тая загуба, че си рекълъ:

— Не ми върви никакъ въ тая несретна страна и туй то! Ще се махна оттука и ще отида да си диря късмета и прехраната другаде.

Предалъ стадото и се запжилъ къмъ морето. Сигналъ до рѣка Девня, която се спущала